

ULLS DE DIBUIX

Ignasi Blanch admet que se sembla molt a Biel, el petit protagonista del conte il·lustrat *Biel, què et passa?*, del qual té gairebé tota la cara i els mateixos trets del seu autor quan era nen: ulls enormes i brillants, el més cridaner dels Blanch i el més representatiu dels seus personatges.

Pare d'*Àxel*, còmic fonamental d'aquesta revista, Ignasi Blanch també és reconegut per la seva nominació als premis **Català de l'Any 2009 de El Periódico de Catalunya**, així com per ser l'únic representant català i de l'Estat espanyol participant en el projecte *East Side Gallery*, un tram del mur de Berlín que ha estat definit com la major galeria a l'aire lliure del món, amb més de 1,3 km de longitud pintats el 1990 per artistes de 21 països. 20 anys després, Blanch va tornar a la *East Side Gallery* per restaurar la seva obra, titulada *Parlo d'Amor*, llevant-li de damunt el pes del temps.

Amb residència fixa a Barcelona i constants bitllets d'anada i tornada a Berlín, el respectat il·lustrador també es dedica a la docència a l'Escola de la Dona-Espai Francesca Bonneimason i a la preparació d'exposicions temàtiques sobre literatura infantil i il·lustració per a institucions i biblioteques.

Com va ser la seva vida a Berlín i què significà per a vostè aquest moment de la seva vida?

Vaig viure a Alemanya amb poc menys de vint anys, després d'acabar la carre-

ra i, encara que vivia amb molt pocs diners, recordo que era un home feliç que no necessitava massa coses. M'arriscava i ho sentia tot amb molta intensitat. Als vuitanta, Berlín era una ciutat amb un potencial artístic molt fort i vaig tenir la sort d'estar allí en plena caiguda del mur, que em va canviar la vida perquè vaig tenir la sort que m'escollissin com representant espanyol per a l'*East Side Gallery* mitjançant un concurs públic dirigit als qui havien viscut la caiguda del mur. Haver-me trobat amb aquesta paret, 20 anys després, també ha significat retrobar-me amb mi mateix.

Per què va triar Parlo d'Amor per al mural?

La vaig triar perquè tenia a veure amb el moment que vivia la ciutat i amb la meua pròpia vida: amb poc més de vint anys buscava l'amor, com tothom, perquè sentia la necessitat de sentir-me estimat i de donar el meu amor a algú. També volia transmetre el meu amor a Berlín perquè allí vaig viure, vaig aprendre i vaig créixer personal i professionalment.

Quins artistes són els seus principals referents?

Molts, alguns són El Bosco, Egon Schiele, Goya... i il·lustradors com Jutta Bauer, Wolf Erlbruch i Lisbeth Zwerger. Mentre treballa també m'inspira la música clàssica i la de Belle and Sebastian, Natalie Merchant, Jane Birkin, Rodrigo Leão i Olivia Newton

John, a qui sempre he seguit. La vaig conèixer personalment a Berlín i temps després de lliurar-li un dels meus llibres vaig rebre una carta de la seva pròpia mà. Va ser una gran sorpresa!

Condiciona molt la tècnica a l'hora de dibuixar?

Dibuixo a llapis i amb *gouache* possiblement pel meu caràcter. Parlo molt i treballa en diversos projectes alhora, i m'agrada la immediatesa del llapis. La tècnica té molt a veure amb el teu caràcter i la teua visió del món. El fet que el llapis es pugui esborrar em sembla un valor i té una mica de poesia. Amb el poc que dura la vida em sembla important gaudir, la immediatesa i la improvisació, i això ho ofereix el llapis.

No li sembla que els personatges que dibuixa se semblen molt a vostè?

Molts dibuixants ens dibuixem a nosaltres mateixos o a la gent més propera. Té a veure amb una necessitat d'identificar-te amb el teu treball artístic. Parles dels teus sentiments, caràcter i visió del món, i ho representes a través del teu físic. Els meus nens possiblement tenen molt de l'Ignasi nen. No obstant això, cal cuidar la diversitat i dibuixar rostres distints.

A propòsit de les seves creacions, com va néixer el personatge d'Àxel?

Àxel va néixer l'any 93 a Berlín. En aquell moment, un conegut em va confessar que era zeropositiu i vaig pensar